

vodních turbin, vykazujících znaky patentové přihlášky a zaplatiti žalobkyni za vzniklé příkoří a jinaké osobní újmy určitou částku. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy zamítly žalobu uznávše ve shodě s námitkou žalované, že prý pouhou nabídkou nebyla patentní práva žalobkynina dotčena, když tu nebylo chráněného předmětu a když žalovaná s jeho výrobou vůbec ani nezačala; podle jejich názoru také pojmy uvádění do obchodu a chování na prodej předpokládají již zhotovený předmět vynálezu, protože prý jenom na hotovém výrobku možno zjišťovati, zda jím byl nějaký patent porušen. Dovolací soud nesdílí tento názor. Ustanovení § 95 pat. zákona o porušení patentních práv je jenom korelátem § 8, v němž se určuje obsah a rozsah těchto práv, do nichž nemá býti zasáhnuto. Není pochyby o tom, že v § 8 chtěl zákon majiteli patentu případně oprávněnému pro ochrannou dobu zajistiti výlučné právo nejen živnostenské výroby, ale také živnostenského obchodování s předmětem vynálezu, takže také z obchodování s chráněným předmětem vynálezu má býti každý jiný vyloučen. Obchodování však nikterak nepředpokládá nezbytně a ani toho nevyžaduje prakse, aby předmět obchodování byl již pohotově anebo by byl již v držení obchodníkově. Předmětem obchodování, k němuž přináleží již také nabízení k prodeji nebo k dodání, mohou býti bez závad hospodářských i právních v zásadě také předměty ještě nehotové, které se mají teprve podle potřeby zájemců opatřiti nebo zhotoviti a dodati, a ovšem také předměty, které nejsou ve vlastnictví nabízejícího. Také v tomto způsobu obchodování nemá býti majitel patentu rušen a také taková činnost je na straně třetích činem rušebním ve smyslu § 95 cit. zák. Nesejde tedy na tom, že předmět, který byl nabízen, nebyl ještě zhotoven, rozhodujícím bude, zda to byl předmět vynálezu, to jest předmět, který je patentem chráněn tak, že majiteli patentu přísluší výlučné právo živnostenské výroby a obchodování. Aby se tato otázka rozřešila, k tomu není nezbytně potřeba, aby tu již předmět sám byl, dá se to posouditi podle toho, co bylo o něm uvedeno v nabídce a jejích přílohách.

Čís. 15412.

Zaměstnavatel, jenž pověřil podáváním přihlášek k starobnímu a invalidnímu pojištění své úředníky, není zproštěn ručení za škodu vzniklou jeho zaměstnanci, jenž nebyl vůbec nebo řádně přihlášen.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 68/35.)

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady škody tvrdíc, že její manžel nebyl řádně a včas žalovaným přihlášen k starobnímu a inva-

lidnímu pojištění a že proto nebyly ústřední sociální pojišťovnou přiznány jí vdovský důchod a jejím dětem důchody sirotčí. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Pojištění invalidní a starobní vzniká podle § 7 (2) zák. o soc. poj. č. 221/24 Sb. z. a n., který nebyl změněn zákonem č. 184/28 Sb. z. a n., sice dnem, kdy pojištěnec počal vykonávat práci nebo služby pojištěním povinné, avšak jen když byl zaměstnanec včas a řádně k pojištění přihlášen; jinak vzniká toto pojištění teprve dnem, kdy přihláška došla pojišťovny nebo kdy byla doporučeně dána na poštu (Sb. n. s. č. 13.390, 12.882). Žalovaný byl jako zaměstnavatel Josefa C. (manžela žalobkyně) podle § 17 cit. zák. povinen přihlásit ho u příslušné nemocenské pojišťovny k invalidnímu a starobnímu pojištění, pojištění bylo tu závislé na podání přihlášky a jejím obsahu, takže jejím nepodáním resp. nesprávným obsahem mohla vzniknouti pojištění, pokud se týče jeho pozůstalým, škoda jsoucí v příčinné souvislosti s porušením povinnosti zaměstnavateli zákonem nařízené (Sb. n. s. č. 14370). Opomenul-li tudíž žalovaný přihlásit svého zaměstnance Josefa C. řádně k invalidnímu pojištění, jest žalobkyni jako vdově Josefa C. a matce jeho pozůstalých dětí práv z náhrady škody z toho vzniklé podle předpisů občanského zákoníku, zvláště podle jeho třicáté hlavy. Okresní nemocenské pojišťovny došla přihláška z 1. července 1926, opatřená razítkem žalovaného a týkající se Josefa C., v kteréž byla na otázky »Jest pensijně pojištěn? U kterého ústavu?« uvedena odpověď: »Všeobecný pensijní ústav v Praze, měs. prémie Kč 90.—.« V důsledku toho příspěvky k invalidnímu a starobnímu pojištění za jmenovaného pojištěnce, pokud jde o dobu od 1. července do 24. prosince 1926, nebyly pojišťovnou předepsány, ani žalovaným placeny, předepisování příslušných příspěvků se stalo teprve v roce 1930, t. j. až po nastalém pojistném případě, když bylo úředním šetřením zjištěno, že Josef C. nebyl v uvedené době přihlášen u pensijního ústavu, a Ústřední sociální pojišťovnou nebyly proto přiznány ani žalobkyni vdovský důchod, ani jejím dětem důchody sirotčí, ježto pro nesprávný obsah přihlášky Josef C. nebyl po dobu od 1. července do 24. prosince 1926 pojištěn invalidním pojištěním a tudíž nedosáhl předepsaných 100 příspěvkových týdnů. Z povinného pojištění invalidního a starobního jsou vyňaty mezi jiným osoby podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců (§ 6 e) zák. o soc. pojištění). Bylo-li v přihlášce uvedeno, že Josef C. podléhá pensijnímu pojištění, že je pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu v Praze a že se za něho platí měsíční premie 90 Kč, bylo tím jasně projevováno, že přihláška se týká jen nemocenského pojištění a nikoli též jiných odvětví sociálního pojištění. Pojišťovna mohla se spokojit tímto údajem, neměla žádného závazku prozkoumávat došlou přihlášku a mohla podle této přihlášky zařadit svůj další

postup. Za obsah přihlášky a její správnost ručí zaměstnavatel, t. j. v projednávaném případě žalovaný, a není tohoto ručení zbaven tím, že pověřil některého ze svých úředníků podáváním přihlášek, tím méně když v souzeném případě pojišťovně ani nejmenoval osobu, která jest odpovědna za podání oznámení uložených zaměstnavateli v zákoně o soc. pojištění (§ 3 cit. zák.). Pro povinnost žalovaného k náhradě škody stačí, že přihláška, došla z jeho kanceláře a opatřená jeho razítkem, byla nesprávná, obsahujíc dotčenou větu o pensijním pojištění C. Bylo na žalovaném, aby prokázal jím tvrzenou skutečnost, že přihláška spornou větu neobsahovala a že byla dodatečně do ní vepsána bez jeho vědomí a příkazu. Tento důkaz se mu však nezdařil.

Čís. 15413.

Týká-li se dovolání (ve věcech pracovních) částky nepřevyšující hranici bagatelní, jest nepřipustné, třebas odvolací soud rozhoduje o částce vyšší než 300 Kč prohlásil dovolání do potvrzujícího rozsudku podle § 34 (1) zák. o prac. soudech za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 1182/36.)

Žalobci se na žalované firmě domáhali zaplacení 1. částek po 580 Kč jako náhrady za předčasné zrušení pracovního poměru a 2. různých částek ve výši od 5 Kč 50 h do 36 Kč 35 h jako nedoplatků na mzdě. Nižšími soudy byly tyto spory podle § 187 (1) c. ř. s. a § 19 zák. č. 13131 Sb. z. a n. spojeny k společnému projednání a rozhodnutí týmž rozsudkem. Prvý soud zamítl žaloby, odvolací soud vyhověl částečně odvolání, pokud jde o nároky svrchu pod 2. dotčené, a potvrdil napadený rozsudek v příčině nároků pod 1. uvedených, prohlásiv zároveň dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí (§ 34, odst. 1 zák. o prac. soudech). Dovoláním napadají žalobci rozsudek odvolacího soudu, pokud nebylo vyhověno žalobním návrhům na prisouzení náhrady za předčasné zrušení pracovního poměru (ad 1.), a činí dovolací návrh, aby rozsudek byl zrušen, po případě změněn v ten způsob, že se žalobcům prisuzuje taková náhrada za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu a to každému jednotlivci ve výši 232 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Při posuzování přípustnosti dovolání s hlediska § 34 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. nelze sečísti hodnotu předmětu sporů, jež byly podle § 187 (1) c. ř. s. a § 19 zák. o prac. soudech spojeny k společnému projednání a rozhodnuty týmž rozsudkem, nýbrž dlužno u každého zvláště zkoumati, je-li dovolání přípustné, neboť jde tu o samostatné nároky spočívající na různých podkladech a uplatňované různými žalobami a